

# Irina Kaukisen vaalisaarna Pöytyän kirkossa su 3.5.2015

Joh. 15: 10-17

Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

”Jos noudatatte käskyjäni, te pysytte minun rakkaudessa, niin kuin minä olen noudattanut Isäni käskyjä ja pysyn hänen rakkaudessaan.

Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minun iloni sydämässänne ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi. Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä. Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta. Te olette ystäviäni, kun teette sen, minkä käsken teidän tehdä. En sano teitä enää palvelijoiksi, sillä palvelija ei tunne isäntänsä aikeita. Minä sanon teitä ystävikseni, olenhan saattanut teidän tietoonne kaiken, minkä olen Isältäni kuullut. Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät, ja minun tahtoni on, että te lähdette liikkeelle ja tuotatte hedelmää, sitä hedelmää joka pysyy. Kun niin teette, Isä antaa teille kaiken, mitä minun nimessäni häneltä pyydätte. Tämän käskyn minä teille annan: rakastakaa toisianne.”

Terveisiä Konstantinopolista, kaupungista, joka oli aikanaan Euroopan tärkein uskonnollinen ja kulttuurillinen keskus ja jota nykyään kutsutaan Istanbuliksi. Sain viettää kuluneen viikon astellen jalanjälkiä, joita kristityt ovat astelleet jo alkukirkon ajoista lähtien. Sain nähdä maisemia, joiden innoittamina kristikuntaamme on rakennettu ja rikottu.

Matkalle on kiva lähteä, usein miten siellä on kiva olla ja voi miten kivaa onkaan päästä takaisin kotiin, nukkumaan omaan sänkyyn.

Elämääkin verrataan usein matkaan ja matkantekoon. Lauluissa ja runoissa puhutaan mm. siitä miten elämä on ohikulkumatka tai siitä, miten taivas on matkan määrä, eikä sille matkalle tahdota kesken jäädä.

Syntyessämme meistä yleensä tulee jonkun maan kansalaisia. Kasteessa sitten saamme kaksoiskansalaisuuden, sillä kastehetkessä meistä tulee myös Jumalan valtakunnan kansalaisia ja tuo kansalaisuus, jonka kasteessa saamme on hyvin erityislaatuinen. Katekismus sanoo siitä näin: Kerran saatu kaste kantaa läpi koko elämän. Kasteen liitto on varma silloinkin kun oma uskomme horjuu. Kasteen arvo ei riipu meidän asenteestamme, sillä kaste ja usko ovat Jumalan teko meissä.

Varsinkin vanhaan aikaan, ihmistä saatettiin rangaista kansalaisluottamuksen menettämisellä ja vielä tänä päivänäkin on käytössä maastakarkoitus.

Taivaan kansalainen ei kuitenkaan koskaan menetä kansalaisluottamustaan, eikä hänelle koskaan lueta karkoituspäätöstä, sillä kasteessa olemme saaneet lahjaksi armon. Armo on jotakin jota ei voi ansaita, se ei tule meille meidän hyvytemme tähden vaan pahuudestamme huolimatta.

Ja vaikka menisi pitkiäkin aikoja, ettemme ole olleet missään tekemisissä Jumalan kanssa. Vaikka tuntisimme, että olemme liian kaukana, liian huonoja, liian tunnettomia, kasteen armo on ja pysyy. Se on kuin isä, joka odottaa elämäänsä tärvännyttä kotipiportilla.

Evankeliumitekstimme on jatkoa Jeesuksen jäähyväispuheen opetukselle, jonka mukaisesti hän on tosi viinipuu ja hänen opetuslapsensa viinipuun oksat. Jeesuksen mukaan opetuslapset tuottavat runsaasti hedelmää ja osoittavat olevansa hänen opetuslapsiaan jos he pysyvät Jeesuksessa ja hänen sanansa pysyy heissä.

Opetuslapsetkin olivat tehneet matkaa. Aiemmat elämänsä hyläten, he olivat valinneet tien, josta heillä ei ollut ennen Jeesuksen kohtaamista aavistustakaan. Kutsu, jonka he saivat, oli vastustamaton. Nasaretin miestä lähdettiin seuraamaan. Evankeliumissamme eletään pääsiäistä edeltäviä aikoja, aikoja ennen Jeesuksen kuolemaa ja Jeesus aivan kuin

matkaoppaana antaa etukäteen neuvoja ja ohjeita miten tulevasta taipaleesta tullaan selviämään.

Matkaan vaikuttavat aina monet seikat. Oma asenne ja odotukset, matkakumppanit sekä matkustustapa.

Elonmatkallamme kohtaamme paljon paikkoja, ihmisiä ja asioita, joita rakastamme ja joihin haluamme sitoutua. Mutta kohtaamme myös kurjuutta ja kärsimystä. Vaellukseemme kuuluvat epäonnistumiset, virheet, vastoinkäymiset ja epäilyt.

Heikko usko ja huono vaellus eivät kuitenkaan estä sitä, että jo tässä maailmassa kannamme kappaletta taivasta sydämessämme, joka saa meidät laulamaan virren sanoin: *Kun pahan valta kasvaa ympärillä vahvista ääni toisen maailman, niin että uuden virren sävelillä kuulemme kansasi jo laulavan.*

Taivaan kansalaisuus kun antaa matkavakuutukseemme toivon. Toivon vahvuudeksi matkan koettelemuksissa ja toivon, matkan jälkeisestä kotiin pääsystä. ” *Lopulla matkaa elämäsi ymmärrät, ihmisen on määrä kotiin päästä kerran. Vaikka vaellus on vaivaista, minä vielä jaksan toivoa. Olen kahden maan kansalainen*” näin kuuluvat Kaija Pispan runoilemat sanat.

Isä meidän rukouksessa rukoilemme – tulkoon sinun valtakuntasi. Siinä Jeesus puhuu Jumalan valtakunnan olevan meissä, sydämessämme, sisäisesti meissä. Jumalan todellisuus ei ole vain joku ulkopuolisista asioista koostuva paketti. Jeesuksen mukaan Jumalan valtakunta on ennen kaikkea sydämessämme. Jumalan valtakunta on läsnäoloa ja vaikutusta tässä maailmassa ja siinä kohtaa rakasta rukoustamme, me pyydämme voimaa toteuttaa Jumalan rakkautta ympärillämme. Se tarkoittaa usein uutta elämän tapaa ja uutta näkökulmaa elämään.

Jos kaikissa kohtaamisissamme, matkamme varrella, näkyisi jotain alkuperästäimme, jotain päämäärästäimme, jotain hänestä, jonka varassa me kuljemme eteenpäin eikä niistä silloin välittyisi myös jotakin toivosta,

uskosta ,armosta ja rakkaudesta, jotakin Kristuksesta, sillä vanhan viisauden mukaan:

*Siunattuja ovat ne ihmiset, joiden kautta toisten on helpompi uskoa Jumalaan.*

Taivaan kansalaisuuden kun voi nähdä myös tehtävänä. Tähän viittaa myös evankeliumimme kohta : "*Minun käskyini on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.*" Tämän maailman keskellä voimme olla niitä voimia, jotka laittavat hyvän kiertämään. Voimme olla niitä voimia, jotka yhtyvät iloon kun on juhlan aika, jotka tervehtivät yksinäistä vanhusta naapurissa tai jotka myötäelävät surua kosketuksella ja rohkaisun sanalla.

Aivan uusi, evankeliumissa ennen lausumaton ajatus on, että rakkaus voi joskus merkitä hengen antamista ystävän puolesta.

Tämä pääsiäisen esimerkki voi tuntua ylivoimaiselta - ja saa meidät tuntemaan itsemme pieniksi. Näin saakin olla. Oman hengen antaminen ystävän puolesta kun voi olla vaikkapa sitä, että me uhraamme omasta ajastamme pienen hetken toiselle, kun hän sitä tarvitsee. Heittäytyminen ihmiskunnan puolesta voi olla sitä, että havahdumme johonkin maailman epäkohtaan - ja teemme jonkin pienen valinnan esimerkiksi kuluttajana. Uhrautuminen oman sanomansa puolesta taas voi saada meitä hetkittäin olemaan se valo, joka kertoo, että taivaan kansalaisuus on totta - ja että se on totta myös tässä maailmassa, ajan rajan tällä puolella.

Jeesus ei tahdo, että me kristityt nousisimme taivaan kansalaisina tämän maailman yläpuolelle, pois kärsimyksen keskeltä, tavoitellen vain tuonpuoleista. Alkukristitytkään eivät eristäytyneet muusta maailmasta, he eivät menneet vaikeuksista huolimatta maan alle. Kristillisen kirkon oikea paikka, sen elämän ja toiminnan kenttä, on tänään ja tässä tapahtuva elämämme. Taivaan kansalaisuus ei ole maailmanpakoa, vetäytymistä, vaan se on vastuun kantamista maailman muuttamiseksi. Se on rohkeutta elää avoimesti ja ottaa vastaan matkan tuomat haasteet.

Sain toissaviikolla olla Turun kristillisellä opistolla koulutuksessa, jossa me 10 kirkontyöntekijää ympäri suomen pohdimme kirkkomme ajankohtaisia kysymyksiä. Kokemus niistä kolmesta päivästä oli huikea siksi, että siellä me hyvinkin eritavalla ajattelevat työtoverit kohtasimme toisemme arvostavasti ja kunnioittavasti keskustellen, ilman oikeassa olemisen pakkoa, ilman opillisia riitoja, ilman väheksyvää asennetta. Koulutuksen jälkeisenä aamuna havahduin toisenlaiseen todellisuuteen kun Turun sanomissa oli puolen sivun juttu hyvinkin oppineesta kollegasta, joka otti asiakseen kertoa, kuka on kerettiläinen, kuka on oikea kristitty, kuka uskoo oikein. Siinä hetkessä minulle jälleen kirkastui toisen lukukappaleemme kohta jossa sanotaan: *Lapseni, älkäämme rakastako sanoin ja puheessa, vaan teoin ja totuudessa*. Todellinen sivistyneisyytemme on sydämen sivistystä, niitä asenteita ja tekoja joilla toisiamme kohtaamme. Kirkkomme ei koskaan tule olemaan yksiääninen. Se ei ollut sitä Konstantinopolin kulta-aikoina tai kun kristikunta jakaantui ortodoksiseen ja katoliseen kirkkoon, eikä se tule olemaan sitä tulevaisuudessa. Kunpa meidät kristityt voisikin tunnistaa juuri siitä, että me rakastamme ja kunnioitamme toisiamme erilaisuudestamme huolimatta.

Tämän sunnuntain teemana on siis se, että olemme taivaan kansalaisina maailmassa. Meillä on passi, jossa on sekä taivaan valtakunnan että tämän maailman valtakunnan leimat. Taivaan kansalaisena maailmassa eläminen on ennen kaikkea sitä, että tässä jatkuvan arvioinnin ja tulostavoitekilpailun maailmassa Jeesus muistuttaa meitä levollisesta luottamuksesta siihen, että Jumalalle riittää ja kelpaa omana itsenään, koko elämäntarinansa kanssa.

Saamme rukoillen kysellä joka päivä hänen tahtoaan ja johdatustaan elämässämme.

Piispa Irja Askola kirjoittaa:

*Jumala luottaa kansalasiinsa. Hän on hyvän puolella pahaa vastaan. Hän on valon puolella pimeyttä vastaan. Hän on toivon puolella*

*näköalattomuutta vastaan. Hän on yhteisen hyvän ja sitä edistävien pyrkimysten puolella.*

*Jumalan sana on tervetuloa!*

*Olet mukana, koska olet olemassa. Ainutlaatuisena osana geenien ja rihmastojen monipolvista tarinaa. Mikään huoli tai häpeä, salaisuus tai syyllisyys ei vie oikeuttasi alkuperäiseen kotipaikkaoloosi.*

Rukoilemme:

*Laupias Jumala.*

*Sinä olet perustanut valtakuntasi maan päälle.*

*Hajota pilvet kirkkosi yltä.  
nähdäksemme sinun läsnäolosi.*

*Näytä meille toistuvasti taivas,  
joka ei ole hälventynyt ajalliseksi onneksi  
nautinnoksi ja menestykseksi.*

*Kirkasta meille unelmia, tavoitteita ja päämääriä, jotka rohkaisevat,  
innostavat ja kantavat yli uupumuksen.*

*Kirkkosi usko on tulvillaan näkyjä,  
tee ne meille eläviksi.*

*Näky vihreistä niityistä ja virvoittavista vesistä.  
Näky hylättyjen ja yksinäisten armahduksesta.*

*Näky pahuuden vallan loppumisesta.*

*Anna meille elämisen rohkeus  
ja tulevaisuuden usko myös tätä päivää varten.*

*Kiitos kirkostasi usko, toivon ja rakkauden  
ehtymättömästä lähteestä. AAMEN*